

ράχθη και ήθέλησε ν' άποσυρθή πλην τον ήμποδισα λέγουσα.

—Κύριε, έρχομαι έκ μέρους τής μητρός μου να σας παρακαλέσω να μη έπαναλάβετε τās έδώ επισκέψεις σας.

Υπεκλίθη κάτωχρος και χωρίς να προφέρη λέξιν.

Θέλουσα τότε να έξασφαλίσω έντελώς τήν ήσυχίαν μας, έξηκολούθησα άπερχομένη.

—Τόσον σεις, όσον και ή κυρία θεία σας.

Και τώρα πλέον τρέγουσα άνήλθον εις τό γραφείον. Είδα τήν μητέρα να στηρίζη τήν κεφαλήν εις τον ώμον του πατέρα μου, τότε μειδιώσα και εύτυχής ώρμησα και έγω εις τās άγκάλας των.

(Νοέμβριος 1897)

ΕΥΓΕΝΙΑ Α. ΖΩΓΡΑΦΟΥ

1.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ό Κωσταντής πλανέθηκε 'ς τής ξεντειάς τή στοάτα
και δέκα χρόνους έκανε χωρίς να ξαναϊδῆ
τόν τόπο που έπέρασε τὰ πειό γλυκά του νεύτα
και τή γυναίκα π' άφησε μ' ένα μωρό παιδί.

Μα μιάν αύγήθ σικρόθηκε μ' επιθυμιά μεγάλη
και κατεβαίνει 'ς τό γιαλό με γέλια και χαρά
να φύγη από τήν ξεντειά και να γυρίση πάλι
'ς εκείνην που τον καρτερεί και που τον λαχταρά.

Φθάνει 'ς τή χώρα και ρωτά, κανένας δέν του λέει.
φθάνει 'ς τό σπίτι βιαστικά τό ταίρι του να 'δῆ,
βροίθει 'ς τήν πόρτα ένα παιδί που πικραμένο κλαίει,
άγορί άγγελοκάμωτο, δέκα χρονών παιδί.

—Τ' έχεις παιδάκι μου και κλαίς με δάκρυα πικραμένα;
ποιός σ' άφησε παντέρημο 'ς τους δρόμους όρφανό;

—Μ' έξέχασ' ό πατέρας μου ό Κωσταντής 'ς τὰ ξένα
κ' ή μάνα μου παντρεύθηκε μ' έν' άλλο χωριανό.

2.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΜΟΥ

Μήνες και χρόνια περπατώ 'ς τὴν ξεντειὰ μονάχος,
 κανένας δὲν ἐγύρισε νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ἔχω,
 καὶ μόνο μιὰ μελαχροινὴ τῆς γειτονιάς καμάρι
 μ' εἶδε καὶ μ' ἐλυπήθηκε, μ' ἐπόνεσ' ἡ καρδιά της.
 —Ξένε μου, τί σ' ἐχλώμασε, ξένε μου, τί σοῦ λείπει;
 —Μοῦ λείπει τὸ σπιτάκι μου, τὸ ἔρμο σπιτικό μου.
 —Ἐγὼχω σπίτια δεκοχτῶ, 'ςτὰ δίνω χάρισμά σου.
 —Μοῦ λείπει τὸ χωράφι μου ποῦ τῶσπερνα μονάχος.
 —Ἐχω χωράφια ἀθέριστα κι' ὅλα γιὰ σένα τάχω.
 —Μοῦ λείπουν οἱ γονεοὶ μου κ' οἱ φίλοι κ' οἱ 'δικοὶ μου.
 —Ἐχω καὶ φίλους κ' ἐδικοὺς, ἔχω γονειοὺς γιὰ σένα.
 —Μοῦ λείπ' ἡ κόρη ἡ ἔμορφη, τοῦ τόπου μου ἡ κοπέλα.
 —Ἐχω καὶ νειῶτα κι' ὀμορφιά κ' ἔλα νὰ ζῆς μαζῆ μου.
 —Ἄν ἔχῃς σπίτια δεκοχτῶ κι' ἀθέριστα χωράφια,
 κι' ἂν ἔχῃς φίλους καὶ γονειοὺς καὶ νειῶτα κι' ὀμορφάδα,
 ἔνα φίλι τῆς μάνας μου δὲν ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς.

3.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

Κοιμοῦμαι σ' ὄνειρεύομαι, ξυπνῶ σὲ συλλογοῦμαι
 καὶ περπατῶ μὲ τ' ὄνειρο καὶ ζῶ μὲ τὴν ἐλπίδα,
 γιὰτ' ἔχω χρόνια νὰ σὲ 'δῶ καὶ λαχταρῶ ἡ καρδιά μου.....
 Σῦρε νὰ 'πῆς τῆς μάνας σου νὰ ράξῃ τὰ προικιά σου
 καὶ βάλῃ τὰ γιορντάνια σου κι' ἄλλαξῃ καὶ στολίσῃ
 καὶ σῦρε κάτω 'ςτὸ γιαλὸ κι' ἀπάντεχέ με νάρθῃ.
 Προδὸτὸ καράβι ποῦ διαβῆ μὴν τὸ ρωτᾷς γιὰ μένα,
 'στὸ δεῦτερο καρτέρει με, 'ςτὸ τρίτο ἀγκάλιασέ με.
 Κι' ἂν δὲν μὲ 'δῆς 'ςτὸ τέταρτο κι' ἂν δὲν μὲ 'δῆς καὶ 'ςτ' ἄλλο,
 μὴν 'πῆς πῶς σ' ἐλπισμόνῃσα, 'πές πῶς μὲ πῆρε ὁ Χάρος.

4.

ΑΡΡΩΣΤΙΑ

'Αρρώστῃσα ὁ βαρειόμοιρος ἐδῶ 'ς τὰ μαῦρα ξένα,
 χλωμιμάζω καὶ μαραίνομαι καὶ λυόνω 'ςτὸ κρεβάτι.
 Ξένοι γιατροὶ μὲ τριγυροῦν καὶ ξένοι μαθητᾶδες
 κι' ἀνοίγουν τὰ κυτάπια τῶν κι' ἀνοίγουν τὰ χαρτιά τῶν
 καὶ ψάχνουν τὴν ἀρρώστια μου γιὰ ναῦρον τὸ βοτάνι.
 —Γιατροὶ, μὴν 'θάχνετ' ἄδικα καὶ πονοκεφαλᾶτε,
 γιὰτ' ἡ ἀρρώστια ποῦ'χω γ'ὼ δὲν εἶνε 'ςτὰ χαρτιά σας;
 ἀρρώστια μου εἶν' ἡ ξεντειὰ καὶ γιαιτρικὸ ἡ πατριδα.

(Νοέμβριος 1897)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ